

איימוס

מאת משה יזרעאלי

עיבוד לבמה: רות קנר

נוימן ומוישה שותים בירה קרה במחסן צינורות. כל צוות השלחין נמצא שם ומקשיב להם. בעצם, רק עציוני הפרא חסר. רץ לרתום קולטיבטור. מזל.

הם התחננו שאבוא ומבקשים דרכי להגיד ולספר, כי רק עלי הם סומכים שאדע ממש בשפה שלהם ורק איתי הם יכולים לדבר לעניין, אך למן המשפט הראשון הצטערתי שבאתי. לא היה לי כוח לשטויות שלהם: איימוס.

אז אמרתי, שאני לא בשביל להביע דעה! שאני רק על תקן קלטת: שומע והולך.

(חם ולח במישור החוף שלנו, ובחדשים יוני יולי אוגוסט דואים השדות. אד מטשטש ראות, כמו נכלא בין רכס הכרמל והים, רובץ שם עצל, מהביל, דביק וחמים.

רוח צפון-מערבית של שעות הערביים, וזו הדרום-מערבית של הבקרים, אף פעם אינן נמרצות דיין לנפנף ולהשליך את הרובד הלח אל מעבר לרכס הגבוה, או סתם להסיעו, לרווחתם, דרומה).

דווקא הם צוות בחורים טובים. צוות חרוץ ונכון לכל מאמץ אשר יבטיח יבול יותר גבוה. כל דעתם הייתה בטיוב הצומח, ואילו כל החי שבשדה נחשב לאויב מפחית יבולים. כך הם קראו לתולעים, כנימות, נמלים, פרפרים ונברנים בשם כולל וקצר – "מזיקים", ולמלחמה שאסרו עליהם קראו "הדברה". איימוס, מבחינתם, היה מזיק בן מות. חצוף, נועז ומתגרה - נברן מבוקש במיוחד. (Wanted). מבחינת איימוס, היו הם יונקי השדה הגדולים, טיפני החלקות, מושלי הגדודיות, מהפכי האדמה ומביאי המים, שיודעים לדבר ביניהם, לפעול נצורות ולגרום לבוטנים, לתפוחי אדמה ולכותנה לגדול צפופים, בשורות מאורגנות.

המפגש האחרון החל בכך ששקעו עם הג'ון-דיר מול השטוצר שלו. איימוס העריץ טרקטורים וטכנולוגיה, הבטיח לי נוימן בוודאות גמורה, גם הסתקרו מכל מה שחרג מהטבע והיה ברוא-אלוהים אחר. נוימן לא מופתע. הם ממש יודעים שם, באמריקה, לעצב את המכונות האלה. (אבל כש) באו לחבר את קווי-ההשקיה (הם) הניסו אותו מיוחס, בעיצומו של חיזור אהבה.

צינור "מאריך" 6 מטר היה שם. איימוס הפר כלל-תוחלת שלישי (צינור הוא מלכודת גלילית בעלת שני פתחי מילוט מנוגדים)

ונכנס אל קצה הצינור כדי להגיע דרכו בהיחבא אל מחילתו.

זו היתה שובבות מטומטמת.

קצה הצינור פתע הורם, ובמהירות חובר אל לוע השטוצר.

איימוס, לא חיכה לשמוע את טבעת הקצה נופלת על בלט הנעילה וחיש פנה אל הקצה הרחוק של הצינור.

מודע לזריזות אנשי-הצוות בחיבור צינורות, תיכנן להגיח בתנופה גדולה, בלי לעצור שם הפעם לגישושי זהירות מקובלים. כלל-תוחלת חמש: "בצרה, שכח את כל חוקי התוחלת המחורבנים ופעל בנחישות על פי אינסטינקט בלבד", אך כבר היה מאוחר. חלון האור העגול כבה באחת כשחצה אותו איימוס בתאוצה, ממש בשנייה שבה נחתם ה"מאריך" אל מחבר-הזווית – הפעולה המסיימת בחיבור הקו אל שטוצר המים שלו.

איימוס נחבט אל מחבר-הזווית הנוקשה. (שם משנה קו ההשקאה את כיוונו ב 90 מעלות). מבולבל מחומרת מצבו, שמע מבחוץ את צעדי הלוכד תוחחים באדמה היבשה. חושך מוחלט ונורא נפל במנהרת האלומיניום. נשמע קליק הנעילה הסופי. נלכדת איימוס. מחשבות בחושך מתנהלות בבהלה.

גם איימוס, נתבהלו לו תחילה מחשבותיו בחושך, אך אט-אט שב להגיונו הרגיל ודחק מלפניו כל מחשבת שחור ויאווש. הוא יחלץ מכאן, ידע. רק עניין למיומנות גבוהה ולתושיית-איימוס, שעבדה תמיד. תראה אופטימיות, מחץ מוישה פחית בירה.

אל הפקק!
החליט איימוס, שהכיר את הנוהל, אל הפקק הרחוק שבקצה הקו. הפקק, הרי תמיד נשאר פתוח, תלוי על הממטרה האחרונה עד לאחר שישטפו קודם את הקווים. בכדי למנוע סתימת ממטרות (בעיקר מסוג נען 233), תמיד שוטפים קודם את הקווים, כך שהפקק הסופי חייב להישאר פתוח.

משם יגאל. (הרי היה בקיא בנוהלי ההשקיה ולמד תפקידי כל אביזר וקפיץ, ולא חשב, כמו ניר ועציוני, שממטרות פועלות מכוח קסם). כך, בהימוג לו בהלת חולשתו הראשונה פתח איימוס, הנברן הרציונלי הזה, בריצת חירום.

192 מטר הם אורך הקו, ועד שיגיע איימוס אל קצהו, מבקש נוימן לנצל את הזמן כדי להסביר:

כי מה שקורה בשטח, ורק שיהיה לי מושג, זה בערך כך: אם מעצלות מדלגים על שלב שטיפת הקו, אזי מובטח שלעת ערב, עם פתיחת המים, בשש, תהיינה בכל קו חמש ממטרות סתומות. בממוצע, נוימן מתכוון. ממטרה סתומה באניץ קש – עניין פעוט. מנקים בקלות עם חוט ברזל מכופף כקרט.

– אבל! ממטרה סתומה מצפרדע פסיכית שנדחסה בלחץ המים – זה כבר ממש מעצבן ומגעיל. רואים יד צפרדע מגיחה מחריר הפייה, כאומרת "עצור", או "הצילו", או "שלום לעולם הזה". עכשיו לך תוציא את הנבלה. המעשה הנבון הוא לרוץ אל השטוצר, להגיף את המים ולהחליף את הממטרה הסתומה, אך איימוס כבר ראה כאלה דפוקים בראש, שלא נוקטים במעשה הנבון, אלא חוסכים ריצות אל השטוצר, עומדים בסבלנות שעה ארוכה

ופורמים את הצפרדע בתייל מקורס, חתיכות חתיכות, מעי מעי, צפרדע שלמה עוקרים, קרעים קרעים, מבעד לחריר פייה זעיר, 4.8 מילימטרים קוטרו.

- מגעילה ככל שתהיה, נשמה הן הייתה גם לה – היה אז איימוס מהרהר לעצמו, כך לפי נוימן. שניהם הצטמרו מהאפשרות שבמקום צפרדע יתקע שם עכבר. המחשבה כי גם אותו, אוויל כצפרדע, עוד יחלצו בתייל מקורס, כל גיד וסחוס מבעד חריר ממטרה זעיר,

כעיוור רץ במנהרת הצינור, עיניו מורחבות וכמהות לראות את הילת אור הישע בוקעת מפתח הפקק שבקצה הרחוק. תוך כדי ריצתו חישב כי שטיפת הקו עלולה, תיאורטית, להתחיל בכל רגע. אם אכן יפתחו את השטוצר ותימלט ה"חיה הרטובה", נד המים ישיגו ויחבוט בו אנושות. מכאן שיש למהר אל הקצה, כדי שהסחיפה במים האלימים תהיה קצרה.

(דממה מעולפת חוס שרתה במרחב. שריטות וצרימות המצוקה מנבכי הקו השלישי לא בקעו אל זו הדממה המעולפת, לא נמלטו אל פני השדה. שם, מנבכי הקו, לא שלוה דמומה הייתה. שם תהודה משגעת שיבשה לאיימוס את דעתו. רעשים, צרימות והתנשפויות הדהדו בחלל הצינור, מלאו חללו וצרחו באוזניו כמפלצות).

כך רץ ורץ, מבקיע הד התנשפויותיו מהמאמץ והפחד ומיחל בכל פסיעה לראות את פתח האור המציל, ובדיוק כשהבטיח לעצמו: בתוך חמישה צעדים יתגלה האור,

זו הייתה התנגשות פרועה ועיוורת בפקק.

בניגוד לכל סבירות, לא תלוי היה, כברגיל, על הממטרה האחרונה, אלא נעוץ היה במקומו, חוסס את המוצא האחרון, כאומר:
סוף הדרך, סוף הדרך, מחמלי, סוף הדרך!

אנרגיית התיקול, שאתאר לי, נספגה כולה במשטח הזעיר של זרבוביתו הרגישה. כאשר מתרכז כאב כה עז ומפתיע אל משטח כה מצומצם ועדין – אובדן ההכרה והעשתונות הם בלתי נמנעים.
גם סוס ייפול לי מזה. נברן – בוודאי.

בחיק הפקק האכזר, מוטל, מעולף, אפשר כך עוברת עליך שעה תמימה. אין מידע אם מעולף היה מחמת הכאב, או מייאוש ותסכול רבץ אין-ניע. משלושתם, חיווה מוישה דעה. הכל הוא יודע זה.
רק מקץ שעה החל אט-אט להניע את אבריו והגיגיו.

(חישחוישי שפם תחילה, ובהמשך התנערות קלה והעברות משקל מרגל אל רגל אל רגל).

העובדות, די בוטות: חרף מנת השכל, הניסיון והתושייה המדהימה הכניס עצמו, נברן נדיר ומפותח, למלכודת קו השקיה סגור ומוכן להפעלה. מקו כזה לא יימלטו מים לחוצים ב – 6 אטמוספירות! ואיך יימלט נברן בוגר באורך כף-יד בריאה של שטנץ?

השעה, כבר עשר בבוקר. בשש מתחילים בפתיחות המים.
מי שעד שש עוד יהיה עוד יהיה שם, ימות בטביעה נוראה.
לא היו לו אשליות באשר לרצחנות לחץ המים, אך לא מתוך דכדוך עיין
במצבו. ממציא כללי-תוחלת 1 עד 7 ידע כי עד סוף היום יושע.

הרעיון שעלה במוחו הכואב היה מבריק. איש מצוות השלחין שלנו לא היה
עולה על רעיון שכזה, מבטיח נוימן, בטח לא באוגוסט.
איימוס החליט לתקוף את אטמי הגומי בכל ראש-מחבר.

עכבר!

פעולה כזאת אפשרית, כמובן, רק בפרקים בהם קצה הצינור נקוע ואינו מחפה
על האטם.

רמת תחזוקת הצינורות, רק לידיעתי, גובלת אצלנו ממש בחרפה! כך שבמחבר
הרביעי נסקו תקוותיו. שם היה קצה הצינור מעוות, מעוכל ומכורכס מרוב
שהייה בשולי ערימת דשן. טבעת החיבור היתה זחוה ורופפת והאטם נחשף
במלוא קוטרו.

הוא כירסם ופגע בו קשות, נרכן ותוחב קצה ראשו המחודד לעומק הסדק. טעם
הגומי היה, בדיוק כמו לנו, מריר.

משהשמידו בחמת זעם, ראה מיד שכר ענק לעמלו.

חריץ ברוחב שמונה מילימטרים נפתח. אור רב... ריחות שדה טריים.

אמנם אין די בשמונה מילימטרים למילוט נברן בוגר, ורק קצה חוטם ניתן
לשרבב בסדק כזה, אך איימוס חש כי הוא מערער ומפצח את צופן המלכודת,
וכי תושייתו שוב תומכת בו, כתמיד.
אבל, הזמן אוזל, ופתרון מוגמר לחילוץ טרם נמצא.

הטיפול בכל אטם ארך כ- 25 דקות. השעה היתה, כנראה, אחת בצהריים,
שעה חמה ויוקדת מאין כמותה.

דופן האלומיניום הוליכה בהצטיינות כל קלוריית חום שהפיק הקיץ. (חום
נורא נצבר בצינור. קורן מן האדמה, מלהט את תחתית הצינור כרמץ גחלים).
בצהרי היום נהפך קו ההשקיה למעין גוף חימום מוארך ויעיל.
אז הבין כי הוא מתייבש והולך. גופו כבר ציית לאט למוחו, ומוחו ציית לאט
לצרכיו. קלילותו אבדה ומעין כובד של קרישת חלבון ברקמות פשט באיבריו.
יותר משרצה לחיות, צמא היה למים.

עתה ראה אפשרות כי בשל מים ימות. אם מחסרונם, אם משטפם העז,
בשל מים תמות, איימוס.

השטוצר !!!

השטוצר המטפסף מהתברג העליון. יש שם מים. מים טובים, מים קרירים!
טיפות פז שמתגנבות מהנזילה, שזוחלות בשביל נימי מתון...
לא כבר-מזל ראה עצמו, שאני אבין, אלא כקוצר פרי תכנון מוקדם. הוא ינצל
בשל דפוסי חייו, שאותם תיקן על פי כללי-תוחלת המשתלמים בסוף, ואשר
אחד מהם הוא: בנה ביתך בצמוד לשטוצר מזיל מים. עובדה.

בשעה 2.30 הגיע בתום 16 פרקי צינור אל מחבר-הזווית שבתחילת הקו. עתה נזכר כי לכידתו החלה ממש כאן, ואמנם פגש את חותם ריח גופו מזרזיף שתן שנפלט לו בתיקול הבוקר.

משם כבר שמע את טסטוס דליפת המים שהכיר. בחושך לא ראה דבר, אך זיכרונו צייר במדויק את המנגנון: מוט כוש עשוי פליז, מתוברג בכריכות גדולות, לוחץ ונועל את פיסת ההגפה אל פתח מבוע המים. כשזה מסתובב, מרפה ומרומם – ישמור אלוהים!

רק את קול המים שמע, קולחים, מטסטסים... רק אלה סיננה לו דופן האלומיניום. הוא חש את קרירותם, נוגעים בליטוף ועדיין לא באים, ניגרים ברוך וממנו נמנעים, וכל שנותר לו היה לנשום את ריחם הקרוב, להאזין לנגינתם המפתה.

נוימן לקח נשימה עמוקה:
אין לדעת אם נברנים נתקפים חרון וזעם, אך משנוכח איימוס כי נזילת המים שלו מתבזבזת אל מחוץ לצינור וטיפה לא מתחמקת אל תוכו – או אז נתקף הוא בדבר המקביל אצלנו לרגשת חרון וזעם.
מחוסר נוזלים כבר לא היה לו מה להזיע, או מה להשתין. זואולוג יגיד לי שכבר היה מיובש כמו ברזל-זווית ושרעלי הגוף כבר לא הסתננו בכליות, אלא נספגו ישירות אל הדם שסמך. ומה נוימן יגיד לי? סמרטוט של עכבר.

בשלב הזה נראה כי השתגע. דעתו נטרפה עליו. הזיות סיחררו את ראשו הנבון. באחת מהן החליט כי אם ירכז את כל רצונו לקרן מחשבה חודרת ויתמקד להביט בנקודת צינור אחת הוא יקדח בה חור!
נברן צמא ומשוגע לגמרי. ומי לא במקומו?
רעיון הייאוש האחרון היה מטורף להדהים.
ממצב אבוד לכל נברן אחר, רעיון הייאוש האחרון, שאקשיב טוב, היה לכרסם אלומיניום! שאתאר לי, לכרסם אלומיניום עד זוב דם.
אז חדל לבהות בחושך, דידה במורד הקו עד שבא אל אותו צינור נקוע ופחוס, שבו הצליח קודם ליצור סדק של 8 מילימטרים.
נוימן חייב להסביר לי שלא סתם התחרבן שם הכול. לפחות שלושה חדשים נשכח הצינור בתערובת גפרת-אמון, סופר-פוספט ובוק, אשר גרמו בו קורוזיה חריפה. בנקודה בלויה זו התמקדו סיכויי האחרונים. איימוס העז לכרסם בפאת הסדק. כרסום אלומיניום בשיניים חיות אינו דבר של מה בכך, והדבר הסב לנברן כאבים עזים.
היה עליו לחשב בקפידה את זווית התקיפה כדי לחסוך בכאב וכדי שלא ישבור את שיניו בשיבוב שאפתני מדי.

והנה, כפלא מתרחש, הלך ורחב סדק האור. הנברן אכן כירסם מתכת. כאומן מתכת הרחיב את הסדק לחריץ שרוחבו 21 מילימטרים. אמנם באלו לא די לאפשר חמיקה, אך גם גורמים ספקניים יודו כי נוצר סדק משמעותי, שהלך ולבש ממדים של חור.

היחלצותו הברורה נראתה בהישג יד. עם התפתחות הסיכוי התפתחה בו סיבולת. מאמציו רוכזו עתה להרחבת החור בחמישה מילימטרים אחרונים. במתינות, במעין שיקול דעת מקצועי, המשיך איימוס בשיבוב האלומיניום החולני

דם ביצבץ בין סדקי שיניו, וחניכיו התרפטו והאפירו, עכשיו רק אסור שתישבר בפה חתיכת שן מחורבנת אך הוא שיבב והלך.

חור גדול, חד שוליים, כורסם בצינור, כל שנותר לו היה להרחיב מעט, אולי בשלושה מילימטרים.
זמן רב עמד לרשותו עד מועד פתיחת המים. (שש כזכור)
הוא התיר לעצמו הפוגה, שבה דחק את ראשו אל מחוץ לצינור ונשם את השדה אל ריאותיו.

סדר הפעולות, לאחר שירחיב את הקדח, כבר היה ערוך לו במפורט: תחילה הזרבובית.. שתי גפיים קדמיות.. דחיקת הראש.. ואחר כך, במאמץ "מרפקים" ושרירי הצד ובהקפדה שלא להישסף בשוליים החדים, יעביר את כל המשך גופו האציל והדווי אל מרחב החופש המוחלט.
בצינור ישאר אז רק הזנב. כאן מותר לגחך, זו היתה באמת בעיה נשרכת אחרונה.
גל מרץ אדיר נעור בו להסתער מיד להשלמת השיבוב בקרע האור, שכמעט ורחב כל צורכו. לבבנו עלץ לקראת רגע השיא. שחיקת גופו ומוחו השתלמה. מאבקו העיקש והחכם השיב לו את חייו. דקה להיחלצות! צילצל בו פעמון החיים.

רק... שאחד טיפש ותחמן, מין שמוק שרצה להסתלק הביתה לאונן, פתח פתאום את המים בשעה חמש, במקום בשש...

פעימת הפסקה הייתה, כמו תיבת תווים ריקה.

תראה איזה דביל, החווה לי נוימן הנד ראש כלפי ניר: שוקע לך עם הג'ון-דיר, לא שוטף קווים, פותח בחמש במקום בשש – חריין לא קטן.
היה שקט. ניר לא נכנס לוויכוח. אחר כך אמר שהוא לא התכוון, שבכלל לא ידע שהעכבר שלהם שם, ואגב, הוא כבר לא מאונן, מצא חברה, אבל או-קיי, ברבע לשש, אם מתעקשים לדייק, הוא פתח את השטוצר. ומה היה אז?
אז איימוס שמע את שאון המים מריע ועט מכיוון השטוצר.
ובלב נובל אז ידע:

אין אלוהים לנברנים במצוקה.

שאון פתיחת המים, כפי שהוא מהדהד מתוך חללו של צינור, הוא שאון נורא ומעורר חיל. רק נפתח במעט הברז, וחיית המים משתחררת. בהיחלצה היא מייבבת בצרימה, רוטטת רעידות-לחץ בתדירות נמוכה ואצה באיוושה רמה לגמא 192 מטר מראש השטוצר עד לפקק שבקצה.
במחשך חלל הצינור אין לראות את נד המים מסתער בגרגור טורף ובשוליו קצף לבן, אך הוא נוהם בסערה ומפנה מלפניו את האוויר הכלוא, עד שממטרות אחרונות מתחילות להקיש כמשוגעות, חגות ומזוררות מלחץ האוויר הנדחס מפיותיהן.

זרם המים רוגש והומה ומשאלתו לכבוש לו את נפח הקו ולנפץ בו את כיסי האוויר.

ואז, משאך הוא נוגע במחסום אביזר הפקק, נבנה באחת לחץ שש אטמוספירות, הקו רותע, נמתח בעווית כסופג מכת חשמל וכל טבעות החיבור נדרכות. ממש בשניה זו, בתזמון אחיד להפליא, עולים סילוני הממטרות אל על.
הקו מופעל.

איך יתאר במלים, שאל נוימן נוגות, את תפילת הנברן מפסגת התקווה היישר אל תהום ההכרה כי הכל נגמר ובא לו מוות וודאי. אין לו מלים, שהרי אף אחד עוד לא היה שם, ממש בתוך הצינור, כשנפתחים ומסתערים בו המים. אף אחד!

פרצוב שאל אם הוא רומז בזה שהוא כן היה. נוימן ענה שהוא חייב עוד בירה. לו אחרו רק דקה... אך המים הקדימו! וכבר לא היה איכפת לו דבר.

המום ואפאתי היה. שריריו רפו, דריכותו אבדה מייאוש, אפילו לא ניסה, אינסטינקטיווית, להימלט בחור שיצר, בחור המפואר שחסרו בו רק 2 מילימטרים. הוא חדל מלהציץ מן החור, כי ידע שאם בתוך כך יכו בו המים, גופו ייסחף וראשו ייכרת משוליו החדים כגיליוטינה. איימוס השלים עם מותו, אך רצה A למות שלם. B יונקים, כנראה, זו בקשתם האחרונה האמיתית. על קוער רצפת הצינור, פניו לכיוון המים הבאים, עיניו פעורות בעלטה בלי שיוכל לראות את תליינו השט ומגרגר מן האופל, חש איימוס את משב האוויר הנסוג בצינור.

אין לאן לברוח, אין טעם לברוח, וכבר אין לך בעצם סיבה. כל שנותר הוא לקפוא על המקום במחאה גדולה, לא לעשות דבר, להפקיר נפשך למים לשאתך, כרצונם, אל סופך.

אלא משקרבו המים בנהמה גוברת, נייער בו כלל-תוחלת בלתי נשלט, כזה שאינו מניח לנברנים לרבוץ אין-ניע ולהמתין למותם בכניעה רופסת. הוא קם, קיבינימט המחאה! והחל לדלג כמטורף בלוט עיניים אל עבר הפקק. כל אחד היה בוחר בעוד 15 שניות, גם כשהן רק עוד 15 שניות. כך אף אל מטרה אבודה, והמים דולקים אחריו. אז השיגוהו.

תחילה זינבה בו לשון מים רטובה, קרה ולוחכת. איימוס התנוודד בצינור, איבד אחיזתו בו, הסתחרר בלי שליטה וכיוון עת הרימו נד המים ברכות, אספו אל מרכזו, עטפו ונשאו בחיקו המפכה.

מאבקו תם. עתה ידע שניות אחרונות של מרגוע ועונג. מרוכך ורפה מכל התנגדות הוא הניח לגופו הרצוף להסתחרר בחזית נד המים הצוננים, טובל ברכותם, מאזין להמייתם המנחמת, מרחף בהם כרצונם ומוחו כבר ריק. נד המים במרוצו נשאו לפניו, הטיחו בכוח אדיר אל אביזר הפקק, וכשנבנה באחת לחץ שש אטמוספירות בקו, נמחצה נשמתו עם תרועת הממטרות.

○

הכל מצפים תמיד למידת הרחמים והנחמה – אך עם עובדות אי אפשר להתווכח.

מהברושים הזקנים של המחסן צינורות נשרו מחטי עלים ואבק כשמוישה זרק לתוכם בושינג שבור.

כולם החרישו, פרט לשטנף, שעדיין לא הבין מאיפה לוקחים את כל הפרטים. - מהשטח, ענה מוישה בהיגיון אלמנטרי.

בבוקר, כשבאו לסגור את המים, ראו סילון פורץ מהחור המכורסם בצינור. עד קו הכרמל עלה סילון המים, וכבר היתה הרגשה מחורבנת.

כשחלצו את הפקק, מצאו בתוכו את הנברן. אין אסתטיקה בעכבר מת, ואפילו פרוותו כסופה. הוא רבץ בתוך ערמת שבבי גומי ואלומיניום, נבלתו שלמה ושלווה והוא נתן בהם את החיוך הזה, חושף שיניים רופפות.

על פרוות חזהו נצצו שבבי אלומיניום, כמו שרשרת כסף על צוואר
ארכיבישוף. אחר-כך, במעלה הקו, עוד גילו את האטמים הקרועים, גילו את
הצינור עם החור המושלם ששוליו מבריקים כסכין גילוח גילט.
את הפקק, ובתוכו איימוס נח על מצע השבבים, הם תלו מעל שולחן הקפה
במחסן צינורות שלהם.
הם מוכנים ללכת אתי עכשיו! להוכיח ולהראות לי את הצינור עם החור
המבריק.
אמרתי שאני לא שטנק. אני לא כזה שצריך לראות כדי להאמין.
והלכתי משם.